

Ha egy-egy betűnk hibás, csak egyet kell kicserélni, a hibás betűt áthúzzuk, a jelet a margón megismételjük, és melléírjuk a helyes betűt, betűket. Fontos, hogy a jelet mindig pontosan a hibás betűre tegyük. Az áthúzásra – az egyértelműség kedvéért – egymás közelében (minimum három egymást követő soron, de inkább egy bekezdésen belül) különböző jeleket használjunk. Ilyesmiket:

l b Te

Akkor is ugyanilyen jeleket használunk, ha egy-két betű kimaradt a szóból: a hiányzó betű(k) előtti vagy utáni betűt áthúzzuk, és a margón a jel mellé odaírjuk mindazt, ami az adott helyre kívánczik (tehát mind az áthúzott betűt, mind a pótlát).

l an
b ast

Itt érdemes megjegyezni, hogy a javításainkat úgy ellenőrizhetjük, hogy a szöveg át nem húzott részeit összeolvassuk a jel mellé a margóra írtakkal: a kettőnek együtt kell kiadnia a helyes megoldást.

Ha egymás közelében többször is ugyanez a hiba fordul elő, akkor ezeket felesleges egyenként javítani: azonos jellel húzzuk át őket, a lepszélen pedig csak egyszer javítjuk, de bekarikázva melléírjuk, hányszor fordul elő ez adott hiba.

l a
(4x)

Ha betűpárokat, két-három egymás melletti betűt vagy egy teljes szót kell egyszerre megválogatni, az alábbi jelek valamelyikével jelöljük meg a javítandó részt:

ll toz
l egy

Ha törölni akarunk egy-egy vagy több betűt vagy teljes szót ~~szavakat~~, egymás mellett álló szavakat, a már ismert jelek egyikével megjelöljük, áthúzzuk a törlendő részt a fenti jelekkel, a margón pedig a jel mellé a törlés egyezményes jelét tesszük ki (deleatur, lat. 'törlendő'):

l 2
l 2
l 2
l 2

Ha az írásjelek közül a pontot, a vesszőt, az idézőjelet, az aposztrófot akarjuk törölni, az írásjel megjelölésére célszerű ezt a jelet használni (mellőle persze nem maradhat el a törlés jele).

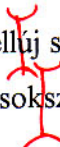

l 2

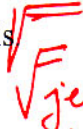
Ha ellenkezőleg: pótolni, beszúrni szeretnénk teljes szavakat, szövegrészeket, akár bekezdéseket, hiányjelet teszünk ki, és a margón a jel mellé írjuk (olvashatóan) a hiányzó szövegrészt: *mondatolat,*

Ha egy bekezdésen belül többször is szükség van pótlásra, a hiányjelet is többféleképpen jelöljük, hogy egyértelmű legyen, hová kerül a betoldás:

Mint azt már nagyon jól tudjuk, a szóköznek fontos jelentése van. Szóközt ezzel a jellel képezünk:

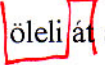
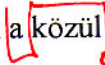

Ha egy soron vagy bekezdésen belül többször kellő szóközt ütni, akkor a margón csak egyszer jelöljük, és melléírjuk az előfordulásokszámát.   (4x)

Ha több szót vagy hosszabb szöveget szúrunk be, akkor is jelöljük a szóközt.

Hasonló jelet használunk, ha a tördelés miatt egy-egy helyen túl kicsik lettek a szóközők. Ilyet: vagy ilyet: (3x)

Ennek fordítottja, ha meg kell szüntetnünk egy szó közt.

Ha a tördelés túl nagy „lyukat” hagy két szó között (talán a dupla space nyoma!), szintén majdnem ugyanilyen jellel jelöljük: vagy Egyértelművé tehetjük, hogy nem egybe kell írni a megjelölt helyen található két szót, csak közelebb egymáshoz, ha a margón a jel mellé írjuk bekarikázva, hogy túl ritka. (3x) *növező!
ritka*

A szomszédos betűk vagy betűcsoportok, szavak felcserélésekor alkalmazott jel öleli át a felcserélni kívánt részeket. Ha szükséges, ilyenkor is érzékeltessük az egybe- vagy különírást az imént tárgyalt jelek között megfelelővel.

Figyelem! A gondolatjel kivételével minden írásjel tapad az előtte álló szóhoz, és felveszi annak formázását. Különösen ügyeljünk *akkor*, ha kurzív szó után vessző vagy pontosvessző *áll*, azt nehéz észrevenni; az utóbbi példa a helyes.

Szükségünk lehet egyes bekezdések megszüntetésére.

Ilyenkor az egyik bekezdés végét és a következő sor elejét egy folytonos vonallal összekötjük. A jelet megismételjük a margón.

Ellenkező eset is előfordulhat, azaz új bekezdést szeretnénk kezdeni. A jelet az új bekezdés határán kell feltüntetni.

Még egy fontos egyezményes jel: a kötőjelet (nyomdai nevén divizt) így jelöljük: =
A nagykötőjelnek, illetve a gondolatjelnek pedig ez a jele: —

Ha tévedtünk a javítás során vagy meggondoltuk magunkat, a téves javítást a szövegben szaggatott aláhúzással érvénytelenítjük, a margón pedig áthúzzuk.

A korrektúra során a tördelés hibáit is javítanunk kell. Ilyen például a túl ritka vagy éppen túl sűrű szedés. Az ilyen helyeket egyszerűen bekeretezzük, vagy megjelöljük a sor szélét, a megjegyzést pedig a margóra írjuk.

Ha egy-egy sornál vagy akár teljes bekezdéseknél nagyobb mértékű behúzásra van szükség vagy valamiért beljebb kell őket kezdeni, azt a bal oldalon látható jellel fejezzük ki, ha pedig a sor végét kell „kihúzni” egy adott pontig, a jobb oldali jelet használjuk.

Ugyanezek a jelek arra is jók, hogy szükség esetén a szedéstükörből „kilógó” sort szintbe húzhassuk.

A kép vagy szövegtömb (vers) középre helyezését a nyomdai nyelv tengelybe állításnak nevezi. Ha ezt szeretnénk elérni, jelöljük meg a tengelybe állítandó

szövegrészt, majd a margóra írjuk ki bekarikázva, hogy tengelybe.